

Al Tall, ¡quanta, quanta música!

E dia de l'estrena dels recitals de presentació del nou disc d'Al Tall a la ciutat de València n'hi havia qui, en eixir de l'antic Teatre del Patronat, es mostrava confús —agradablement, però— per l'espectacle que acabava de presenciar. Al Tall, deu anys després, sonava nou, incitant, madur, viu.

I la sorpresa, òbviament, provenia de les formes. Al Tall s'ha anat allunyant de l'arqueologia i s'ha llançat, potser tímidament però segurs, pels camins de la modernització de la música popular, i ho ha fet des de bases ben i ben sòlides.

Semblava difícil, però els recitals del Teatre Esca-

Vicent PARTAL

lante, i els d'arreu del país, en són el testimoni: Al Tall fa molta, molta música, i molt bona. I el grup ha sabut entendre que la gent —i potser ells també— començaven a cansar-se de les formes massa estrictes en què semblaven haver-se enquadrat.

El recital és estructurat de cara a la recuperació de melodies apartades pels anys i d'una bellesa indiscutible, algun *hit* (*El tio Canya*) i la insinuació, sobretot en una magnífica segona part, dels futurs camins del nostre grup de folk més important.

I és, a més, ple de sorpreses. Un recital de teatre, reposat, seré, amb poques estridències. Manolo Miralles enganxat al violí; Vicent Torrent fet un

Han passat ja deu anys

califa, amb el seu acordió, deixant-se dur per les melodies; els aires grecs, àrabs, mediterranis (teniu raó xicots: hi ha la Mediterrània); els teclats de Lluís Fontelles esglaiant un públic que es passà una bona estona intentant esbrinar d'on eixia «aquella segona dolçaina»; les matisacions que semblaven impossibles (¡perdó!) de Miquel Gil; l'efectivitat en

l'ombra de Xema Senabre...

Es fa difícil destacar-nes en particular. La primera melodia, impactant i densa, *La Dansa de les Espies*, *Les Veremadores*, *Flor de Marge*, les tarantelles, les improvisacions moresques, i sobretot els últims vint minuts de música —¡quanta, quanta música! Cal anar a escoltar Al Tall. Feu-ho ràpid.

Locucions i frases fetes

bans d'ahir l'altre, a alta hora de la nit, és a dir a les petites, a plena nit, a nit negra o a les negres de la nit, començava jo a fullejar el *Diccionari de Locucions i Frases Fetes*, obra de molt de mèrit, regal d'aquells dies en què hom sol rebre aquests regals.

Llibre, per cert, no comprat a **baix preu**, ni a bon mercat ni a un preu llançat, ni per quatre cèntims, ni regalat, ni per cap preu o per cap diner, tot s'ha de dir, cosa que el fa més estimable.

Mirant l'abundor de possibilitats locutives, fetes i disposades a **banda i banda** de la plana, amb tot de sinònims repetits als exemples, pensava jo ple d'alegria: a **aquest pas**, o siga així i continuant així, resultarà que **abans de gaire**, val a dir d'aquí a poc temps, dins de poc temps, els nostres escriptors avançaran a **banderes desplegadas**, ostensiblement, obertament, declaradament, públicament, francament, en el domini de la llengua i dels seus recursos expressius,

El punt de Mira

tot fent en aquest camp progressos a **balquena**, a gavaldals, a forfolons, a dojo, a doll, a la baldor, en abundància, a caramulls, a manta, a betzef, a grapats, copiosament, profusament, a palades, a trompons, a manats, a desdir, a milers, a munts, a cabassos, a piles, per dar i per vendre, en quantitat, a carretades, a bell raig, a tot càntir i en orri.

El lector podrà comprendre que, en arribar al final de la primera pàgina de la lletra A (d'on he tret tota la borumballa precedent), només em quedava esma per passar directament a l'última, que és l'única de la lletra X: em **xiulen les orelles** que, amb tan poderós instrument locucional a les mans, més d'un escriptor acabará **xerrant per setze**.

I **si no, al tiempo**, que és bon castellà de carrer.